

Т Е Р Е З А И Е Л И С А Б Е Т А

По случай сто години от смъртта на Блажена Елисавета на Пресвета Троица - 9 ноември 1906 г. и като подготовка за сто и десетата годишнина от смъртта на света Тереза на Младенеца Исус и Пресветия образ - 30 септември 1897 г., преди четири месеца бе изнесена първата беседа, с която бе поставено началото на поредица беседи, организирани от Преподобните отци Кармитани и Преподобните сестри Кармитки. Тези беседи предоставят на приятелите на Кармил и същевременно почитатели на Пресвета Богородица Кармилска изключителната възможност да се запознаят по-основно с живота на двете млади кармитки и да проникнат по-задълбочено в тяхната духовност.

Позволете ми от името на всички нас, верни приятели на Кармил, да изразя сърдечната ни благодарност към Отците и Сестрите за тази инициатива, която ще ни бъде от полза, както за нашето извисяване над ежедневните ни човешки грижи и занимания, така и за духовното ни обогатяване.

Възниква въпросът: Защо в тази поредица от беседи образът на света Тереза на Младенеца Исус и на Пресветия образ се преплита с този на Блажена Елисавета на Пресвета Троица? Отговора на този въпрос ще се опитам да предложа в съдържанието на настоящата беседа.

Съпоставянето на двата образа е в пряка зависимост на първо място от тяхната принадлежност към Кармилския орден. Извън това, те са съвременнички: Тереза умира през 1897 г. когато Елисавета е седемнадесет годишна и само след две години, в резултат от духовни упражнения ще е на ясно със своя път в живота - монахиня кармитка. Обединяват ги тъй също идеите, целите, тежестите, възмущенията на епохата. А тя е наситена с възхитителни и драматични епизоди от историята на Църквата и света. И още нещо: и двете водят "Дневник", от който черпим сведения за най-интим-

ните пориви в духовния им живот, дневник, който ни разкрива пътя "в горнилото на вътрешни и външни изпитания", път, осеян с много трудности и жестока борба, път, който извървява всяка душа, за да се издигне до висините на светостта. И още едно сходство: Светата Кармилска обител и за Тереза и за Елисавета е раят на земята.

Тереза постъпва в обителта на град Лизйо защото "Кармил е мястото където човек е свободен да обича Исус⁴. В световноизвестната "История на една душа" Тереза пише: "Най-последните желаниета ми бяха изпълнени: душата ми чувстваше такъв блажен и дълбок мир, който не бих могла да обясня... Особено ме очарова нашата малка килия. И с каква дълбока радост повтарях: сега завинаги съм тук!"

Тереза е щастлива, защото тук, в Светата Кармилска обител ще открие мечтаните възможности да търси и да намери този, който единствен е обект на любовта ѝ.

Елисавета прекрачва прага на Кармилската обител в град Дижон. Тя е възхитена: "Кармил е като небето: трябва да се отделиш от всичко, за да притежаваш Този, който е всичко... Колко е хубаво в Кармил; той е най-хубавата страна в света!" И заради тази хубава страна тя нарича килията "свой малък рай".

Но не само "Дневник". Тереза и Елисавета съчиняват стихове в които изливат най-нежните си чувства към Божествения Жених и Божиата Майка. Тези са само външнодоловимите белези на сходство между нашите две небесни приятелки. За по-интимните им сходства налага се да потърсим причините в друга посока. Има обаче и едно общо сходство, което обединява всички светци, независимо към коя школа принадлежат: кармилитанска, францисканска, доминиканска и т.н.: сходството им с Христос. Свети Павел уверява римляните, че тези, които Бог е предумислил, тях е предопределил да бъдат сходни с образа на Сина Му/вж Рим. 8,29/ На това основание бихме могли да твърдиме, че християнинът е друг Христос - Christianus
alter Christus.

И тъй, кои са вътрешните сходства между Тереза и Елисавета

Да тръгнем от монахинските им имена. Името на света Тереза на Младенеца Исус и на Пресветия образ съдържа догматичен подтекст. Тереза се прекланя и славослови Тайната на Въплъщението, чийто видим знак е роденият във Витлеемската пещера Младенец. Тя се прекланя и пред Тайната на Изкуплението, която е продължение от Тайната на Въплъщението и чийто видим знак е Пресветият образ на Страдалеца Христос. Свързвайки в едно тези две тайни на нашата вяра, Тереза ни напомня, че те са функция на Божията любов към нас, грешниците, защото "Бог е Любов" /I Иоан 4,8/

Подтекстът на монахинското име на Блажена Елисавета на Пресвета Троица ни убеждава, че за разлика от мнозина християни, за които Христос е само една историческа личност, или една, оттеглила се в недостъпната вечност, абстрактна същност, за Елисавета Исус е конкретна реалност, присъстваща в нашето ежедневие. Той, Синът Божий и Син на Мария е до нас, с нас, дарява ни своята благодат, просветлява ни, подкрепя ни, при необходимост поправя ни, избавя ни и ни насочва към вечния живот. Той, Слово на живия Бог, е вездесъщ, наедно с Отец и Свети Дух. И Елисавета живее с убеждението, че Тайната на Триединния Бог е функция на Божията любов към нас, грешниците, защото "Бог е Любов".

Така анализиран, подтекстът и на двете монахински имена е ясен и конкретен израз на силна вяра, на безрезервно упование, на синовна любов и на безпрекословно подчинение - добродетели, вплетени в Тайните на нашата вяра. Ето защо, основателно е твърдението, че този подтекст съдържа богословски измерения, факт, който откриваме и в дневниците и в писмата на двете млади кармилитки. Звучи странно, защото и двете нямат богословско образование. Всъщност няма нищо странно: самата Кармилска обител е реномиран Богословски факултет, чийто ректор е Свети Дух, Господ Просветител, Господ Животворящ, Бог Любов. Апостол Павел, който също не е учил в Богословски факултет, твърди, че тази наука, която превъзхожда всяко знание, е Христовата любов - /Вж

Ефес. 3,19/

Краткотрайният земен живот, за който поетът казва:

"Rose, elle a vécu ce que vivent les roses,

l'espace d'un matin." (Malherbe, 1555 - 1628)

/Подобно на розата, те живяха само една утрин/ е изграден между многото други характеристики и върху три ~~ва~~ основни за Кармилската духовност опори: Набожност към Пресвета Богородица, Съпричастност към мисията на свещеника и Любов към светата Католическа църква. Тези три опори са неразривно свързани и взаимнообусловени. Разрешете ми да се опитам да ги разчленя.

Кармилският орден, най-древният монашески орден в лоното на Католическата църква, е посветен на Божията Майка. Той е ~~раз~~ excellence Мариин орден. Всички познаваме историятаму - от древнозаветния пророк Илия до наши дни, с многобройните тъжни и славни перипетии, през които е преминал с чест. Всички познаваме и биографиите на Тереза и Елисавета. Ето защо пристъпвам директно към въпроса: Къде е мястото на Предвета Богородица в живота на кармилитката от Лизйо? Безспорно, след Исус, Мария е тази, която заема най-почетно място в сърцето на Тереза. И не без основание тя приема името Тереза на Младенеца Исус, за да бъде неразделна с Майката на този Младенец. "Преди да взема писалката, коленичих пред статуята на Дева Мария... Усърдно я молих да направлява ръката ми, за да не напиша нито ред, който да не ѝ е угоден." Каква нежност на едно дете към любима майка! С тези думи започва разказът на една душа, която възпява получените "милости Господни". Тук няма сантименталност. Напротив - любовта ѝ към светата Божия Майка, ~~набожността ѝ към~~ Светата Дева черпят сила и постоянство от изворите, от които черпи и Църквата: вярата и Евангелското повествование. Тези извори са най-бистри. С водата от тези извори Църквата т.е. Божият народ от векове утолява духовната си жажда и полива най-любимите на света Богородица цветя: тайните на светата Броеница.

В моленето на броелицата, Тереза намира обилна духовна храна; тя признава: "В трудни часове на безпомощност, измолвам Отче наш и Радвай се. Тези молитви ме очароват, те нахранват душата ми и я задоволяват." /Из "Ръкописи"/ Нека повторя: с колко вяра, с колко любов са пропити следните стихове в "Pourquoi je T'aime, Marie!" /Защо Те обичам, Марио/ Ето един несвършен превод на тези стихове: Като размишлявам за живота Ти, отразен в Евангелието, осмелявам се да Те гледам и да се приближа до Тебе. Не ми е трудно да се считам за Твое дете, защото като мене си страдаща и смъртна.. Всемогъщият извърши в Тебе велики дела. За тях искам да размишлявам и заради тях Те благославям!..." "Ти, която се усмихна в утрото на моя живот, Майко, дойди и ме спаси в настъпващата вечер!"

Тереза на Младенеца Исус и на Пресветия образ е също тъй Тереза на Светата Дева на Въплъщението и на Скръбната Божия Майка, съзряваща Пресветия образ на Разпнатия Христос. По този начин в името ѝ се преплитат два от кулминационните моменти в живота на Девицата от Назарет - Майка на Въплътеното Слово и Съизкупителка на човешкия род, поради което я призоваваме като Царица на апостолите т.е. на свещениците. Така се осъществява връзката между двете опори на Кармилската духовност: набожността към Дева Мария и съпричастността към мисията на свещеника.

И в живота на Блажена Елисавета на Пресвета Троица, набожността към Божията Майка е на почетно място. Всички светци са обичали Мария и този факт не се нуждае от обяснения. След славното си успение, Светата Дева използва присъствието си пред престола на Всевишния, за да ходатайства за нас, да се моли за всички нас, да се застъпва за тези, които Христос повери на майчиното ѝ покровителство. Поради тази причина, в радости и скърби, Елисавета прибегва до тази добра Майка, призовавайки нейната интервенция, дори в случаи, които днес биха ни изглеждали смешни. Но светците виждат нещата под друг ъгъл. Ето такъв един случай: Елисавета е поканена

за участие в концерт като пианистка. Опасявайки се от вероятността да се възгордее от аплодисментите след своето изпълнение, тя моли Света Богородица да попречи по някакъв начин на участието ѝ. В навечерието на концерта силна болка в ухото я принуждава да си остане у дома. Нас, маловерците, подобни "неща" ни разсмиват. Прелиствам наслуки "Дневника". Ето:

"2 февруари 1899 г. - Празник Сретение Господне. На всеки Богородичен празник подновявам посвещаването си на тази добра Майка. Днес отново се хвърлих в обятията ѝ с най-пълно упование. Препоръчах ѝ бъдещето и призванието си."

"24 март 1899 г. - О Марио, Тебе, която призовавам, всеки ден, за да постигна смирението, дойди ми на помощ, разбий гордостта ми, изпрати ми многобройни случаи на унижения, моя добра Майко."

"2 април 1899 г. - Поверих този окаян грешник на Света Богородица Вечна Помощница; бях ѝ обещала да я призовавам всеки ден за тази бедна душа..." Именно поради убедеността си в мощното влияние на Дева Мария пред Триединния Бог, в полза на грешниците, Елисавета на Пресвета Троица нарича Небесната ни Майка "Ianua Coeli", Врата небесна, която се отваря за призоваващите я.

За Елисавета съкровеният, идеалният образ на Мария е Светата Дева на Въплъщението, извисена до достоинството на Божия Майка под действието на Свети Дух. И в този случай Елисавета следва повествованието на Благовестителя Лука: "Радвай се, благодатна!... Дух Свети ще слезе върху ти и силата на Всевишния ще те осени; затова и Светото, което ще се роди от тебе, ще се нарече Син Божий." /Лука 1, 26-35/ В Тайната на Въплъщението най-ярко блестят най-труднопостижимите за човека добродетели: смирението и послушанието. А Елисавета, чието име в превод означава "Дом Божий" с Всички сили се стреми уредбата в този дом да бъде достойна за обитателя му. Тъй че смирението на Девицата от Назарет, съчетано с безпрекословното ѝ подчинение на Божията промисъл - "Ето рабинята

) Господня, нека ми бъде по думата ти!"/Лука 1,38/лежи в основата на ежедневната й молитва, откъс от която токущо цитирах.

Надявам се, че с тези обяснения, макар и неизчерпателно, дадох известна представа за една от опорите на духовността на света Тереза на Младенеца Исус и на Пресветия образ и на Блажена Елисавета на Пресвета Троица - набожността към Божиата Майка, Пресвета Дева Мария.

В началото на беседата бе изтъкнато, че трите опори на кармилската духовност са свързани и взаимно обусловени. Именно това явление ще проследиме, пристъпвайки към втората опора - съпричастността на Тереза и Елисовета към мисията на свещеника.

Повече от половин век преди Вторият Ватикански събор да формулира Декрета AD GENTES относно мисионерската активност на Църквата /7 декември 1965 г./ и Декрета PRESBYTERORUM ORDINIS относно живота и служението на свещениците /7 декември 1965 г./ нашите две небесни приятелки Тереза и Елисавета не само в общи линии, но отчасти и в подробности написаха черновата на двата декрета. На какви аргументи почива това твърдение? Въпросът е основателен, а отговорът принадлежи на свети Августин, разбира се перифразирани: Не може да приемеш Мария за Майка и същевременно да не си съпричастен към живота, мисията и служението на свещеника, на всеки свещеник, който е друг Христос -/Sacerdos alter Christus x Този друг Христос е твой брат, след като Мария е твой Майка и Майка на Исус, който според Псалмописеца е "Свещеник във вековете по чина на Мелхиседек"/Пс.109,5/ Ето тук се осъществява връзката и взаимната обусловеност на опорите в духовността на Кармил, опори, които нарекохме - Набожност към Дева Мария и съпричастност към мисията на свещеника. Разбира се, за някои всичко това е празнословие. За някои - да! Но за духовните дъщери на света Тереза Авилска тази е самата истина, жива, действена, неизменна.

Вторият Ватикански събор отчита мисията на Църквата в историята на човечеството като продължение и развитие на мисията на самия Христос, проведен в света да извести на бедните Благата вест. Ето защо, вдъхновявана от Свети Дух, Църквата продължава мисията Му посредством служението на свещеника в бедност, послушание и жертвоготовност /вж Ad Gentes №5/ Тази мисия е трудна, рискована, жизненоважна. Папа Пий XI /1922-1939 г./ този, който повери свещениците и по-специално мисионерите на Малката Тереза, в енцикликата Ad Catholici Sacerdotii /20 декември 1935 г./ пише: "Ако вземем предвид истините, които свещеникът прокламира...тогава ще ни бъде лесно да разберем колко благотворно за моралното извисяване и за спокойния живот на народите е влиянието на свещеника." Освен това много често забравяме, че свещеникът е неотлъчният спътник на живота ни. От него детето приема живота в Христа чрез Таинството Кръщение. Свещеникът е този, който ни запознава с Христовото учение. Той ни храни с Тялото на Спасителя и в изповедалнята ни дава необоримо доказателство за Божието милосърдие и опрощение. Когато човекът възмъжее отново свещеникът е този, който благославя семейното огнище. А когато настъпи залезът, десницата на свещеника чрез своя благослов отваря дверите на рая. Това служение свещеникът изпълнява по всички паралели и меридиани, независимо от коя раса, етнос или политическа партия са поверените му верни. В този смисъл Вторият Ватикански събор е категоричен: "Свещениците не обслужват никога никаква човешка идеология или политическа партия: глашатая на Евангелието и пастири на Божия народ, те отдават своите сили за духовното извисяване на Тялото Христово, което е Църквата". Presbyterorum ordinis №6/

След това въведение, да преминем към втората опора в духовността на света Тереза и на Блажената Елисавета. Съпричастността им към мисията на свещеника датира от времето, когато Майка Тереза Авилска, осъзнавайки каква отговорност лежи върху

крехките плещи на свещениците, призовава духовните си дъщери чрез молитви, умъртвления и пост да подпомагат мисията на свещениците. Вече имах повод в отделна беседа да изтъкна два случая сред безброй други "ефекта" от това призвание на Сестрите кармилитки: призоваването им от Отците успенци да участват чрез своята харизматична мисия в успеха на делото на отец Емануел Д'Алзон в Константинопол и основаването в София на първата в историята на Католическата църква Кармилска обител за духовните потребности на Църквата от Източен обряд в България. Векове по-късно Вторият Ватикански събор ще определи свещеника като водител на Божия народ към Бог Отец чрез Христа в Свети Дух.

/Lumen Gentium №28/, водител, който същевременно е овластен да изгражда Църквата.

Съпричастността на света Тереза на Младенеца Исус и на Пресветия образ към мисията на свещеника се вмества напълно в линията на Кармилската духовност. Тереза споделя: "От дълго време бях спотаила едно желание: да имам брат свещеник". Желанието ѝ е преизпълнено, защото по-късно ще има двама братя свещеници, за които се моли и умъртвява. Нещо повече: тя не се ограничава в съпричастността си към мисията само на двамата духовници. Следвайки съвета на Майка Тереза Авилска, тя е убедена, че мисионерите могат да бъдат подпомагани с молитва и саможертва" и че "ревността на една кармилитка трябва да обхваща целия свят". И тя се моли за всички без да пропуска обикновените свещеници, чиято служба е също толкова трудна понякога, колкото и тази на апостолите, които проповядват на езичниците. Тереза не спира наред пътя. Тя носи в себе си призванието на свещеник. Нека си припомним завидния плам, който я изгаря от дълго време: "С каква обич, о Исусе, бих Те държала в ръцете си. С каква обич бих Те раздавала на душите...Искам да преброя земята, да известявам Твоето име и да забия на езическа земя Твоя славен Кръст...да бъда мисионер...да бъда мъченица...и като

Жана д'арк върху горящата клада да мълвя името на Исус..."
И цялата тази жертвоготовност заради душите, на които тя иска, тя се моли да бъде майка.

При Елисавета на Пресвета Троица съпричастността към мисията на свещеника е също тъй пламенна. Тя не се оставя да бъде затворена зад високите стени на обителта. Следвайки съветите на Майка Тереза Авилска, тя живее с тежненията и надеждите на Църквата, както и нейната мисия. По примера на Дева Мария, молитвата ѝ обгръща целия свят. Когато Апостолите проповядват и умират мъченици, Мария, Майката Христова, молитвено е с тях в битката за утвърждаване на Благата вест, за победата на Кръста. Безспорно, тази съпричастност на Божията Майка към мисията на Апостолите се отразява и върху кармитките. Мария е пример, жив, желан и следван с любов, както от Отците кармитани, така и от Сестрите кармитки, след като Кармитският орден е Мариин орден. Свидетелствата, че молитвите и умъртвленията на кармитките, поднесени без фанфарен блясък предимно за свещениците и за изпълнената им с трудности и рискове мисия, изобилстват през вековете. Елисавета издига в култ свещеническото служение. Непознат свещеник препоръчва на молитвите ѝ служението си. Тя му отговаря: "Аз съм особено единена с вас по време на часослова. Обещавам при молене на Третия час едно особено намерение, щото Духът на Любов да ви въздига чрез светлината на вярата до онези висоти, където животът протича единствено в мир, любов и единение, огряни от лъчите на Божественото слънце". /11 февруари 1902/ В друго писмо тя пише: "Когато поднасяте Исус на душите, аз ще остана при Учителя смълчана в обожаване както Магдалина, умолявайки Го словата ви да посяват в душите обилен плод. Апостол и кармитка означават едно и също нещо. Каква утеха е да даваш Бога на душите и и душите на Бога", завършва писмото си Елисавета. Така тя изразява съпричастността си към мисията на свещеника в Църквата Христова. Както Магдалина, приседнала до нозете

на Учителя, нещо повече, както Божията Майка Съзкупителка, стояща подкръста, така и кармитката Елисавета е говова да се жертва заедно с Небесния си Жених за спасението на душите.

Спасението на душите - такава е мисията на верена на тези, които изграждат Църквата: апостолите, учениците, свещениците. Но не само те. "Есички чеда на Църквата трябва да имат ясното съзнание за личната си отговорност към света, да поддържат в себе си истински католически дух и да не щадят силите си за делото на евангелизацията". Това четем в Декрета Ad Gentes на Втория Ватикански събор. Есички чеда на Църквата, но повече от всички нас тази препоръка, това задължение, най-усърдно изпълняват Сестрите кармитки. И пак ще повторя: далече преди Втория Ватикански събор, кармитките Тереза и Елисавета приеха тази препоръка за своя лична съдба и я реализираха посредством съпричастността си към мисията на свещеника. Чеда на Църквата! Каква благодат за нас, че сме чеда на Църквата, Една, Свята, Католическа и Апостолска! Църквата, наша Майка! Още през Трети век, свети Киприан, епископ Картагенски /200-258 г./ убедено поучава своите пасоми: "Habere non potest Deum Patrem qui Ecclesiam non habet Matrem". /Не може да счита Бог за свой Отец този, който не приема Църквата за своя Майка/ из De Catholicae Ecclesiae unitate. Свети Августин, епископ Ипонски /354-430 г./ изповядва същата истина: "Бог не ще бъде ваш Отец, ако не приемете Църквата за ваша Майка!" /Писма/ След тези двама защитници на Църквата в Африка, Майка Тереза Авилска счита за най-висока чест да бъде чадо на Църквата: "Аз съм дъщеря на Църквата!" Обиколила при настъплението на Реформацията цяла Европа, тази изповед вдъхна на Католическата църква смелост, за да посрещне предизвикателството.

Какво е Църквата? На този въпрос в Догматичната конституция De Ecclesia с начални думи Lumen Gentium

Съборът отговаря: "Plebs sancta Dei" - Божий народ, призван да бъде свят". Църквата е рожба на Троициния Бог; още от деня на основаването си, тя е белязана с печата на Пресвета Троица, Отец, Син и Свети Дух. Тази е вечната Божия промисъл, чийто изпълнител чрез изкупителната си мисия е Въплътеното Слово. И Църквата, родена от неговата жертва, е оживена от неговия Дух. Следователно, по своята същност тя е устремена към Божието царство и като наследница на Христовото послание да благовести Царството небесно. Ето, тази е Църквата, която нейните дъщери Тереза и Елисавета обичат. Любовта им няма нищо общо със сантименталността. Тя е закръмена с вярата и с учението на Църквата. Монахинските имена и на двете свидетелстват за това. Именно поради тази причина те не са безучастни към мисията, към участва на Църквата. Нека си припомним благородния порив на Тереза: "Бих желала да умра на някое бойно поле в защита на Църквата". Без съмнение тази жертвоготовност е върховен израз на любовта ѝ към Майката Църква.

Що се отнася до Елисавета, тя жадува по време на Светата литургия свещеникът да я потапя в потира, тъй че душата ѝ да бъде окъпана в кръвта на нейния Христос. С готовността си да участва във великото жертвоприношение на Голгота, където Исус издъхва от любов към своята Невеста църква, Елисавета изразява любовта си към същата тази Църква и поема недостига от скърби Христови за Тялото Христово, което е Църквата./вж Колос.1,24/

В молитвите и умъртвленията си, Тереза и Елисавета свързват мисията на Църквата с тази на свещеника. Така те потвърждават връзката и взаимната обвързаност между две от опорите, върху които е изградена кармилската духовност. А къде остана връзката между опората, която нарекохме Набожност към Пресвета Богородица и другите две опори? Божията Майка е наша Майка и уточнихме, че набожността към нея е пряко свързана със съпричастността към мисията на свещеника. А връзката между набожност-

та към Мария и любовта към Църквата? Отговорът принадлежи на папа Павел VI /1963-1978 г./. На 21 ноември 1964 г. при закриване поредната сесия на Събора той заяви: "Ние провъзгласяваме Пресвета Дева Мария за Майка на Църквата... Тази титла наистина принадлежи на истинската същност на набожността към Мария, като основание за това откриваме в самото достоинство на Майката на Еъплътеното Слово". И тъй, любовта ни към Църквата произтича от набожността ни към Мария, която е Майка на Църквата и обратно: набожността ни към Мария произтича от любовта ни ^{към} Църквата, чиято Майка е Мария. Най-убедено от всички нас, Сестрите кармилитки са тези, които прозряха връзката и взаимната обвързаност на трите опори, тема на настоящата беседа и ги включиха в своята харизма. Те, опорите, набожността към Божиата Майка, съпричастността към мисията на свещеника и любовта към Църквата, както от векове, тъй и до скончанието на вековете ще съдействат по Божие благоволение за тържеството на Христовото царство тук на земята, с твърдата увереност, че вратите адови няма да надделеят на Църквата. /вж мат. 16, 18/ Тази е и нашата увереност.

Ако е вярно, че богослови и екзегети ~~твърдят~~, ~~че~~ можаха да открият в духовността на Тереза от Лизйо и на Елисавета от Дижон отзвук от Евангелието, то колко наши съвременници, изпаднали в безпътица, можаха да ^{отре} открият, благодарение на двете кармелитки, пътя към Бога. И в този факт съзираме поредното сходство между Тереза и Елисавета в часа на преминаването им към живота. Целият свят чу желанието на "най-голямата светица на нашето съвремие" по признанието на свети Пий X: "Искам да прекарам блаженството си в Небето, като върша добро на земята!"

Сестричката ѝ пък от Дижон изрича своята клетва на мисионерка: "Повярвайте ми, там горе, в дома на Любовта... мисията ми ще се състои в привличане на душите към Бога!"

В тези обещания на нашите две небесни приятелки са скътани

нашите надежди.

Приключвам. Позволете ми да ви поднеса извиненията си и същевременно да ви благодаря за великодушното търпение, с което удостоихте тази беседа. Оставам с надеждата, че нашите небесни приятелки, света Тереза на Младенеца Исус и на Пресветия образ и Блажена Елисавета на Пресвета Троица ~~да~~ са ни убедили, че набожността ни към Пресвета ~~и~~ Дева Мария, Божия Майка, не е действена, ако в същото време проявяваме безразличие към служението на свещеника, към всички свещеници, които с цената на достойна за възхищение жертвоготовност изграждат Божия народ и ако мисията на Църквата не е наша мисия, която да изпълняваме от любов към Светата Католическа църква.

Благодаря за вниманието.

София, 10 декември 2006 г.

Иван Теофилов

+ + + + + + + + + + +

